

HET NIEUWE PLATTELAND THOMAS EN MARIJE GAAN VERDER WAAR DE VORIGE BEWONERS STOPTEN

‘Alles hier voelt als een cadeau’

Steeds meer oude boerenerven verdwijnen, nieuwe bewoners dienen zich aan. In Lemselo gingen Thomas Mittendorff en Marije Telgenkamp verder waar hun voorgangers stopten. In hun nieuwe schuurwoning leeft veel van het verleden voort. „Hier bouw je voort; op het landschap, in de stilte.”

Herman Haverkate

Lemselo

Rondom het erf staan hoge bomen. Eiken, zoals bijna altijd op het platteland van Twente. Zelfs die ene die al jaren dood is, staat nog in de rij alsof het altijd zo is geweest. „Waarom zouden we die weghalen?“, zegt Marije Telgenkamp. „Zo’n oude stam is prachtig voor de vogels. Behalve de gebouwen zijn het vooral de bomen die een erf als dit markeren. Ze zorgen ervoor dat deze plek een deel wordt van het landschap. Dat willen we graag zo houden.”

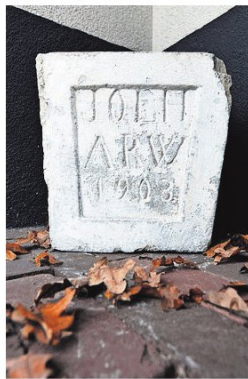
Ruim drie jaar woont ze nu hier, op oude grond in Lemselo. Een smalle weg tussen de weilanden voert naar de schuurwoning waar ze drie jaar geleden samen met haar man Thomas Mittendorff en haar twee kinderen Saar en Sien aan een nieuwe fase in haar leven begon. „Toen we hier voor de eerste keer kwamen, reden we door het wuivende gras. Het was zomer. Al jaren waren we op zoek naar een plek ergens op het platteland. Dit erf, verstopt in het landschap en tegelijk toch dichtbij de bewoonde wereld, voelde direct als thuis.”

Oude grond

Binnen aan tafel vertellen ze hun verhaal: huisarts Marije Telgenkamp (44) en Thomas Mittendorff (45), commercieel directeur bij een bedrijf in Oldenzaal. Nieuwe bewoners op een erf aan de rand van een oude Twentse es. Tot veertig jaar geleden werd er actief geboerd, daarna raakten de oude boerderij uit 1903, de belendende woning en vele schuren geleidelijk in verval. Toen de laatste bewoonster overleed, kwam het erf in 2018 in de verkoop.

„Voor ons was dat een buitenkans“, zegt Thomas Mittendorff. „Ik ben zelf opgegroeid in een rijtjeshuis in Al-

► Een woonkamer in het weiland: „Je bent hier altijd in contact met de natuur.”

▲ De oude gevelsteen uit 1903.
► Marije Telgenkamp en Thomas Mittendorff.

FOTO: CARLO TER ELLEN

“We wilden iets bouwen waarmee je recht doet aan deze plek, aan de geschiedenis van dit erf

– Thomas Mittendorff

melo, maar mijn opa en oma woonden op een boerderij. Dat geldt ook voor Marije. We zijn allebei buitenmensen. We houden van de natuur, de rust van het platteland en de vogels. Buiten wonen is iets heel anders dan wonen in een stad. We hebben heel lang in Oldenzaal gewoond, maar altijd met het idee dat we ooit naar buiten wilden. Niet per se om daar een nieuw huis te bouwen, maar vooral om er onze plek, ons eigen erf te krijgen.”

De verkoop ging via inschrijving en moest snel. Wat ze precies kochten, was op dat moment nog niet in volle omvang duidelijk. Zij: „We handelden vanuit ons gevoel. Voor de

rest dachten we: we zien wel wat we tegenkomen. We hadden geen duidelijk beeld, geen idee en geen plan. Alles wat er stond, was oud en vervallen. De grond was op veel plekken vervuild. Bouwen op het platteland is een lange weg vol verrassingen.”

Uiteindelijk stond het huis er binnen drie jaar. Hij: „Onze architect, Martine Schipper, heeft veel ervaring in het buitengebied. We hebben haar eigen huis gezien. Dat was prachtig. We wilden iets bouwen waarmee je

recht doet aan deze plek, aan de

geschiedenis van dit erf. Heel graag hadden we ook een deel van de oude boerderij behouden maar dat bleek onmogelijk. Het werd dus iets nieuws, maar wel in lijn met het verleden.”

‘Gedaan wat mocht’

In het nieuwe huis zijn nog vaag de contouren van een boerderij herkenbaar. Het bestaat uit twee delen, elk met een eigen dak, eikenhouten gevelbekleding en veel glas. „We hebben gedaan wat mocht. Geen regeling zoals Rood voor Rood, maar gewoon een huis met de maximale grootte van 750 kubieke meter en een restdeel gebaseerd op de grootte van de gesloopte schuren. Natuurlijk kostte dat overleg met de gemeente, maar problemen hebben we eigenlijk nooit gehad.”

Nu, na drie jaar, prijzen ze nog steeds elke dag die ze op hun nieuwe stek beleven. Zij: „Het gevoel van die eerste keer, dat heb ik nog steeds. Een gevoel dat je in een lange rij staat van voorgangers en dat je hier te gast mag zijn.”

Veel elementen van de oude boerderij zijn opgenomen in het nieuwe huis: bakstenen, delen van het oude dakgebint en voormalige gevelplanken, verwerkt in een kastenwand in de woonkamer. „Alles voelt als een cadeau. In een stad bouw je iets nieuws, hier bouw je voort. Het landschap, de stilte: dat verandert niet. Dat blijft, hopelijk voor altijd.”

■ Dit is een aflevering in de rubriek Het Nieuwe Platteland. Tips? redactie@tubantia.nl

◀ De schuurwoning in Lemselo, gebouwd op oude grond.

